

**VIATGE APOSTÒLIC A COLÒNIA
AMB MOTIU DE LA XX JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT
SANTA MISSA**

HOMILIA DEL SANT PARE BENET XVI
Colònia - Esplanada de Marienfeld
Diumenge 21 d'agost de 2005

Estimats joves,

Davant la sagrada Hòstia, en la qual Jesús s'ha fet pa per a nosaltres, que interiorment sosté i nodreix la nostra vida (cf. *Jn* 6,35), vàrem començar ahir al vespre el camí interior de l'adoració. En l'Eucaristia l'adoració ha d'arribar a ser unió. Amb la celebració eucarística ens trobem en aquella "hora" de Jesús, de la qual parla l'Evangeli de Joan. Mitjançant l'Eucaristia, aquesta "hora" seva es converteix en l'hora nostra, la seva presència enmig nostre. Juntament amb els deixebles, Ell va celebrar el sopar pasqual d'Israel, el memorial de l'acció alliberadora de Déu que havia guiat Israel de l'esclavitud a la llibertat. Jesús segueix els ritus d'Israel. Pronuncia sobre el pa l'oració de lloança i de benedicció. Tanmateix, succeeix quelcom de nou. Ell dóna gràcies a Déu no solament per les grans obres del passat, sinó que li dóna gràcies per la pròpia exaltació que es realitzarà mitjançant la Creu i la Resurrecció, dirigint-se als deixebles també amb paraules que contenen el compendi de la llei i dels profetes: "Això és el meu cos entregat per vosaltres. Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meua sang". I així distribueix el pa i el vi, i, al mateix temps, els encarrega la tasca de tornar a dir i fer sempre en la seva memòria allò que està dient i fent en aquell moment.

Què està passant? Com pot Jesús repartir el seu Cos i la seva Sang? Fent del pa el seu Cos i del vi la seva Sang, Ell anticipa la seva mort, l'accepta en el més íntim i la transforma en una acció d'amor. El que des de l'exterior és violència brutal, des de l'interior es transforma en un acte d'un amor que es lliura totalment. Aquesta és la transformació substancial que es va acomplir al cenacle i que estava destinada a suscitar un procés de transformacions que tenen com a finalitat última la transformació del món fins que Déu sigui tot en tots (cf. *1 Cor* 15,28). Des de sempre, tots els homes esperen, en el seu cor, d'alguna manera, un canvi, una transformació del món. Aquest és, ara, l'acte central de transformació capaç de renovar veritablement el món: la violència es transforma en amor i, per tant, la mort en vida. Atès que aquest acte converteix la mort en amor, la mort com a tal ja està, des del seu interior, superada; en ella ja es troba present la resurrecció. La mort ha estat, per dir-ho així, profundament ferida, tant que, des d'ara, no podrà ser l'última paraula. Aquesta és, per fer servir una imatge molt coneguda per nosaltres, la "fissió nuclear" que

s'acompleix en el més íntim de l'ésser, la victòria de l'amor sobre l'odi, la victòria de l'amor sobre la mort. Solament aquesta explosió íntima del bé que venç el mal pot suscitar després la cadena de transformacions que a poc a poc canviaran el món. Tots els altres canvis són superficials i no salven. Per això parlem de redempció: el que des del més íntim era necessari ha succeït, i nosaltres podem entrar en aquest dinamisme. Jesús pot distribuir el seu Cos, perquè es lliura realment a si mateix.

Aquesta primera transformació fonamental de la violència en amor, de la mort en vida, comporta les altres transformacions. Pa i vi es converteixen en el seu Cos i la seva Sang. Arribats en aquest punt, la transformació no es pot aturar, sinó que és aquí on ha de començar plenament. El Cos i la Sang de Crist se'ns donen perquè, al seu torn, nosaltres mateixos siguem transformats. Nosaltres mateixos hem d'arribar a ser Cos de Crist, els seus consanguinis. Tots mengem l'únic pa, i això significa que entre nosaltres arribem a ser una sola cosa. L'adoració, com hem dit, arriba a ser, d'aquesta manera, unió. Déu no tan sols està davant nostre com el Totalment altre. Està dins nostre, i nosaltres estem en Ell. La seva dinàmica ens penetra i des de nosaltres es vol propagar als altres i estendre's arreu del món, perquè el seu amor sigui realment la mesura dominant del món. Jo trobo una al·lusió molt bella a aquest nou pas que l'Últim Sopar ens indica amb la diferent accepció de la paraula "adoració" en grec i en llatí. La paraula grega és *proskynesis*. Significa el gest de submissió, el reconeixement de Déu com la nostra mesura veritable, de la qual acceptem seguir la norma. Significa que la llibertat no vol dir gaudir de la vida, considerar-se absolutament autònom, sinó orientar-se segons la mesura de la veritat i del bé, per tal d'arribar a ser, d'aquesta manera, nosaltres mateixos, veritables i bons. Aquest gest és necessari, tot i que la nostra ànsia de llibertat es resisteix, en un primer moment, a aquesta perspectiva. Fer-la completament nostra serà possible solament en el segon pas que ens presenta l'Últim Sopar. La paraula llatina adoració és *ad-oratio*, contacte boca a boca, petó, abraçada i, per tant, en resum, amor. La submissió es fa unió, perquè aquell a qui ens sotmetem és Amor. Així, la submissió adquireix sentit, perquè no ens imposa coses estranyes, sinó que ens allibera des del més íntim del nostre ésser.

Tornem de nou a l'Últim Sopar. La novetat que allí es va verificar era la nova profunditat que adquiria l'antiga oració de benedicció d'Israel, que ara es feia paraula de transformació i ens concedia de poder participar en l'hora de Crist. Jesús no ens ha encarregat la tasca de repetir el Sopar pasqual, el qual, d'altra banda, com a aniversari no es pot repetir a voluntat. Ens ha encomanat la tasca d'entrar en la seva "hora". Entrem-hi mitjançant la paraula del poder sagrat de la consagració, una transformació que es realitza per mitjà de l'oració de lloança, que ens situa en continuïtat amb Israel i amb tota la història de la salvació, i alhora ens concedeix la novetat cap a la qual aquella oració tendia per la seva naturalesa íntima. Aquesta oració, anomenada per l'Església "oració eucarística", fa present l'Eucaristia. És paraula de poder, que transforma els

dons de la terra de manera totalment nova en la donació de Déu mateix i que ens compromet en aquest procés de transformació. Per això aquest esdeveniment l'anomenem Eucaristia, que és la traducció de la paraula hebrea *beracha*, agraïment, lloança, benedicció i, alhora, transformació a partir del Senyor: presència de la seva "hora". L'hora de Jesús és l'hora en la qual venç l'amor. En altres paraules: és Déu qui ha vençut, perquè Ell és Amor. L'hora de Jesús vol arribar a ser la nostra hora, i ho serà si nosaltres, mitjançant la celebració de l'Eucaristia, ens deixem arrossegar per aquell procés de transformacions que el Senyor pretén.

L'Eucaristia ha d'arribar a ser el centre de la nostra vida. No es tracta de positivisme o ànsia de poder quan l'Església ens diu que l'Eucaristia és part del diumenge. En el matí de Pasqua, primer les dones i després els deixebles van tenir la gràcia de veure el Senyor. Des de llavors, van saber que el primer dia de la setmana, el diumenge, seria el dia d'Ell, de Crist. El dia de l'inici de la creació seria el dia de la renovació de la creació. Creació i redempció caminen juntes. Per això és tan important el diumenge. És bonic que avui, en moltes cultures, el diumenge sigui un dia lliure o, juntament amb el dissabte, constitueixi el denominat "cap de setmana" lliure. Però aquest temps lliure roman buit si Déu no hi és. Estimats amics! A vegades, en principi, pot resultar incòmode haver de programar en el diumenge també la Missa. Però si us hi obstineu, constatareu ben aviat que és exactament això el que dona sentit al temps lliure. No us deixeu dissuadir de participar en l'Eucaristia dominical i ajudeu també els altres a descobrir-la. Certament, perquè d'aquesta emani l'alegria que necessitem, hem d'aprendre a comprendre-la cada vegada més profundament, hem d'aprendre a estimar-la. Comprometem-nos-hi! Val la pena! Descubrim la riquesa íntima de la litúrgia de l'Església i la seva veritable grandesa: no som nosaltres els quals fem festa per a nosaltres, sinó que és, en canvi, el mateix Déu vivent, que prepara una festa per a nosaltres. Amb l'amor a l'Eucaristia redescobrireu també el sagrament de la Reconciliació, en el qual la bondat misericordiosa de Déu ens permet sempre iniciar novament la nostra vida.

Qui ha descobert Crist ha de portar els altres cap a Ell. Una gran alegria no es pot guardar per a un mateix. És necessari transmetre-la. En moltes parts del món, avui hi ha un estrany oblit de Déu. Sembla que tot funcioni igualment sense Ell. Però alhora també hi ha un sentiment de frustració, d'insatisfacció de tot i de tots. Vénen ganes d'exclamar: "No és possible que la vida sigui així! Realment no!" I d'aquesta manera, al costat de l'oblit de Déu hi ha com un *boom* del fenomen religiós. No vull desacreditar tot el que se situa en aquest context. Pot donar-se també l'alegria sincera del descobriment. Però exagerant massa, la religió es converteix gairebé en un producte de consum. S'escull allò que plau, i alguns saben també treure-hi profit. Però la religió que es cerca a la "mesura de cadascú" de fet no ens ajuda. És còmoda, però en el moment de crisi ens abandona a la nostra sort. Ajudeu els homes a descobrir la veritable estrella que

indica el camí: Jesucrist! Tractem nosaltres mateixos de conèixer-lo cada vegada millor per poder guiar també, de manera convincent, els altres vers Ell. Per això és tan important l'amor a la Sagrada Escripura i, en conseqüència, conèixer la fe de l'Església que ens mostra el sentit de l'Escripura. És l'Esperit Sant qui guia l'Església en la seva fe creixent i l'ha fet i la fa penetrar cada vegada més en les profunditats de la veritat (cf. *Jn* 16,13). El papa Joan Pau II ens ha deixat una obra meravellosa, en la què la fe secular s'explica sintèticament: el *Catecisme de l'Església Catòlica*. Jo mateix, recentment, he pogut presentar el *Compendi* d'aquest catecisme, que s'ha elaborat a petició del papa difunt. Són dos llibres fonamentals que us voldria recomanar a tots.

Òbviament, els llibres per si sols no basten. Construiu comunitats basades en la fe! Els darrers decennis han nascut moviments i comunitats en què la força de l'Evangeli es deixa sentir amb vivacitat. Busqueu la comunió en la fe com a companys de camí que junts van seguint l'itinerari de la gran peregrinació que primer ens van assenyalar els Mags d'Orient. L'espontaneïtat de les noves comunitats és important, però també ho és conservar la comunió amb el papa i amb els bisbes. Són ells els qui garanteixen que no s'estan buscant camins particulars, sinó que s'està vivint en aquella gran família de Déu que el Senyor va fundar amb els dotze apòstols.

Em vull tornar a referir, encara, a l'Eucaristia. "El pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa" diu sant Pau (*1 Cor* 10,17). Amb això vol dir: ja que rebem el mateix Senyor i Ell ens acull i ens atreu cap a si, siguem també una sola cosa entre nosaltres. Això s'ha de manifestar en la vida. S'ha de mostrar en la capacitat de perdó. S'ha de manifestar en la sensibilitat vers les necessitats dels altres. S'ha de manifestar en la disponibilitat per compartir. S'ha de manifestar en el compromís amb el proïsme, tant amb el que tenim a prop com amb el que està més lluny, el qual, però, sempre ens esguarda de prop. Existeixen avui formes de voluntariat, models de servei mutu, dels quals justament la nostra societat té necessitat urgent. Per exemple, no hem abandonar els ancians en la seva solitud, no hem de passar de llarg davant dels qui sofreixen. Si pensem i vivim en comunió amb Crist, se'ns obriran els ulls. Llavors ja no ens voldrem continuar vivint preocupats només per nosaltres mateixos, sinó que veurem on i com som necessaris. Vivint i actuant així ens adonarem ben aviat que és molt més bell ser útils i estar a disposició dels altres que preocupar-se solament de les comoditats que se'ns ofereixen. Jo sé que vosaltres, com a joves, aspireu a coses grans; que us voleu comprometre per un món millor. Demostreu-ho als homes; demostreu-ho al món, que espera exactament aquest testimoniatge dels deixebles de Jesucrist i que, sobretot mitjançant el vostre amor, podrà descobrir l'estrella que com a creients seguim.

Caminem amb Crist i visquem la nostra vida com a veritables adoradors de Déu! Amén.